

UNIVERZITA PARDUBICE
Vás zve na výstavu

Jan Kavan

GRAFIKA

Galerie Univerzity Pardubice
Univerzitní knihovna
Studentská 519
Pardubice – Stavařov

30. 1. 1999 – 31. 3. 1999

pondělí – pátek 8 – 18 hodin
sobota 8 – 12 hodin
zahájení
v pátek 29. 1. 1999 v 17.00 hodin

Jan Kavan

Narozen 8. března 1947 ve Zlíně. Studoval na Střední uměleckoprůmyslové škole v Praze (1962 až 1966) u profesora Richarda Pípala a na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze (1966-1972) u profesorů Antonína Strnadela, Jiřího Trnky a Zdeňka Sklenáře.

Pracuje jako samostatný umělec převážně v oboru volné grafiky. Příležitostně se věnuje též ilustrační tvorbě, tvorbě plakátů a animovaného filmu.

Terče, Zaklínadla, Mýty

Vstoupit do krajiny grafik a obrazů Jana Kavana znamená octnout se tváří v tvář naléhavému, smysly i mysl zostřujícímu apelu k zamyšlení, k přemýšlení o věcech podstatných. Atmosféra Kavanových prací je až provokativně strohá, nic – barevnost, kresba, malířský rukopis – nemá v sobě náznak okázalosti, poukazování na bravuru. (Čímž nechci vůbec říci, že by si v grafice a malbě J. Kavana nepřišel na své pozorný a vizuálně zkušený divák.) Je zřejmé, že technické, výrazové a estetické kvality jsou zde zcela bezpodmínečně podřizovány právě snaze autora provokovat především ke komunikaci významové, nejen estetické. Umění J. Kavana je angažované, angažované v esenciálním, metafyzickém, nikoli žurnalisticko-ideologickém smyslu tohoto slova.

K člověku, který je trvale protagonistou Kavanovy grafiky a malby (a to i tam, kde jsou před námi v tom či onom díle jiné bytosti nebo krajiny) je tento autor velmi ostražitý: jako meditativně založený moralista ostře vnímá a zejména v některých cyklech reflektuje lidskou povrchnost, sobecké prospěchářství, absenci pokory, pýchu. Tedy to, čím se člověk prohřešuje vůči světu, jehož je součástí, zejména vůči přírodě, J. Kavanem láskyplně a poučeně vnímané a prožívané, to, čím si koneckonců krátkozrace chystá problémy, ohrožující jeho vlastní existenci.

Takto motivovaná kritická ostražitost k lidským nedostatkům a vinám je – zejména v posledním čase – v tvorbě J. Kavana vyvažována reflexí lidské křehkosti, zranitelnosti, smrtelnosti. Kritičnost se prostupuje se soucitem – tak, jak to ostatně u muže a umělce zralého věku asi má být ...

Rozhodně zde nejde o žádnou opožděnou procitlou sentimentalitu, naopak: v Kavanových pracích zřetelně přibylo dramatického patosu, magické nedořečenosti, významové i výrazové robusnosti, umocněné a obzvláštně ještě užitím techniky “variabilního hlubotisku”.

Napsal-li jsem v souvislosti s atmosférou Kavanových prací slovo “strohá”, měl jsem k němu přidat slovo “mnohdy”. Činím to teď, neboť v díle J. Kavana má samozřejmě místo i lyrické okouzlení, humor, ironie. Ale myslím, že hlavní rysy, resp. základní orientace jeho tvorby je dnes vymezena spíš tak, jak jsem se ji pokusil vyjádřit.

Bohuslav Holý

